

den stærke Sindsbevægelse, hvori de satte ham, den Blanding af Vemod og Jubel, der fik hans Hjærte til at banke. Da genkendte han Chopins Sørgemarsch, hans Søsters Yndlingsstykke, som han i sine Ungdomsdage saa ofte havde hørt hende spille i Mørkningstimerne derhjemme, ... og i det samme var det, som om Omgivelserne forvandlede sig for ham. Det var ikke længer Doktor Hassings Dagligstue, men hans eget Barndomshjem, hvori han befandt sig; det var hans egen Søster Betty, der sad derhenne paa Taburetten mellem Klaverets to tændte Lys, ... ja selv den Duft af Heliotropaande, der nu og da strøg ind i Stuen ude fra Verandaen eller fra Haven, syntes ham at tilhøre Ungdomstiden i hans Faders Hus. Indbildningen blev tilsidst saa levende hos ham, at han ikke kunde blive den kvit; det var, som om Musiken magtstjal hans Tanke og Vilje. Han følte sig fangen under en Fortryllelse, som han ikke formaaede at blive Herre over.

Saasnart Musikstykket var til Ende, rejste han sig. Han vilde hjem.

Temmelig hovedkulds tog han Afsked med hver især af Selskabet, takkede Vært og Værtinde og var faa Øjeblikke efter ude paa Vejen.

Men heller ikke herude hævedes straks For-